

Visionaris

Tot va començar el Nadal de 2014, quan el president del govern espanyol i el líder de l'oposició van aparèixer junts a la televisió per parlar de la imminent declaració d'independència de Catalunya. El discurs, més enllà de la retòrica constitucionalista habitual, va fer un gir progressiu cap a l'universalisme per repetir, un cop més, que el signe de la modernitat és fer desaparèixer fronteres i no crear-ne de noves. Aquest cop, però, aquesta afirmació no era gratuïta i anava acompanyada d'un anunci tan coherent com sorprenent. Els dos líders van comunicar a la ciutadania i al món que feia una setmana el Regne d'Espanya havia sol·licitat formalment la seva incorporació a la República Francesa (RF) i que aquell mateix matí l'Elisi havia comunicat que acceptava l'oferiment. L'ampliació de la RF es faria efectiva el dia 1 de gener del 2015, moment en què s'iniciaria un període d'adaptació que no comptaven que s'allargués més d'un any i mig. Els Pirineus, van afirmar mirant fixament a la càmera, ja no serien mai més frontera. L'anunci, lògicament, va obrir informatius arreu del món commocionant l'opinió pública planetària. Encara més insòlita, però, fou la reacció en cadena que es produí a continuació: Portugal va sol·licitar la integració al Regne Unit; Holanda a Alemanya, i Alemanya a Àustria; Ucraïna a Polònia; Polònia a Lituània, i Lituània a Rússia! El Regne Unit als Estats Units; els Estats Units al Canadà, i el Canadà a la República Francesa. La Xina i el Japó van trobar la forma de superar la seva eterna rivalitat sol·licitant; alhora, la incorporació a una Corea que acabava de reunificar-se i que, alhora, molt poc després s'uniria a una Rússia que esdevenia el subjecte polític més gran del món i de la història. El seguia de prop la RF, que aleshores ja incloïa tota l'Europa occidental, Nordamèrica, l'Àfrica oriental, Oceania, el Brasil i el Iemen. La resta del món, amb l'única excepció de Suïssa i Israel, s'integraren a la Federació Russa abans d'acabar l'any 2015. Arribats a aquest punt, i preocupats per la possible divisió del món en dos enormes estats, els dos gegants es van asseure per crear un nou ens d'abast mundial (Suïssa i Israel a part) amb una capital de nova creació que es construiria al bell mig del continent asiàtic, a la Sibèria meridional.

El cas, però, és que no passaren ni 50 anys quan es feren evidents les mancances del nou model globalista. Es feia molt difícil administrar amb eficàcia un món tan complex i una humanitat tan diversificada des d'un únic govern central mundial. Per això, després de molt discutir-ho, s'acordà una reforma en profunditat. Es mantindria un govern planetari encarregat de vetllar per la preservació de la biosfera, la resolució pacífica dels conflictes i la distribució equitativa dels recursos naturals, ara bé, es tornaria a dividir el món en unitats petites (evitaven la paraula estat), d'uns pocs milions de persones, per anar bé amb elements culturals i lingüístics comuns que els cohesionessin i els ajudessin a tirar endavant projectes col·lectius. Un centenar d'aquestes unitats situades en una àrea geogràfica i/o cultural concreta formarien una federació i el conjunt de federacions esdevindrien la confederació mundial que un dia havien somiat aquell parell de visionaris, en Rajoy i en Sánchez, els primers a defensar l'abolició de les fronteres de l'única forma que tenia sentit fer-ho, renunciant primer de tot a les pròpies.